

κω στον δε παρήχατο ή ώρα και ή επίσημη αυτη δεν επερατωει, το πληθος ανησυχει περισσοτερον γνωριζον καλωσ πειον τας δεσπολικας ως μετεχειριζοντο συνήθως αι ιταλικαι αρχαι προς ματαιωσιν παντος διαθεματος, παντες γεγονότες, υποποιοντες να παρουσιάζη ότι και εις τα δωδεκανήσα υπήρχεν και Έλληνες αν την υπαρχιν κακοπιστοι. ήρνευοντε παντοτε ή ημεροσθήτευν οι Έταλοι. Εύτυχως όμως την δεκάτην ώραν επερατώθη η άλλαιότες αυτη έπισκεψις και ο Μητροπολίτης κατελθών ήρξατο να ένδειχαι την κυανέλευκεν στολήν αύτου (ήν τώρκα άντικατέστησε διά στολής φερύσης τά χρώματα της ιταλικής σημαίας) φανερούσαν μετά πολλής βωηρητήτος τους άναμφισήτητους πόρους του πεινιου του και τών κύριον σκοπόν της έκτάκτου και πρωτοφανούς έκείνης συγκέντρωσεως έλεγκηρου του Έλληνικού πληθους της πρωτευούσης.

Άφού δε επερατώθη η συγκινητική αυτη τελετή ο Μητροπολίτης Άπόστολος, ακολουθούμενος υπό των επισήμων, του κλήρου και ενός άπειρου κόσμου συγκλονιζομένου ά π έ παλμούς υπερτάτης συγκινήσεως και έκδηλούντες την συνταράσσουσαν την έλληνοκατάτην ψυχήν του, ένδικην συνάδην, διά δακρύων, και μυστηριωδών παλμών, είντες εύθεποτε έγκυτάλειψιν τής υποδούλου Ελλάδας καθ' όλην την μικράν περιέδον της δουλείας και είντες ύπηρξαν οι πνινοχουρι έκείνοι μοχλοι δι' άν έσειδη πάντως, κατέπεσε και δα καμπέση ένταως παντός είδους ζυγος άσεν άν υπήρξεν εύτος έαρος και εξενωτικώς δια την Έλληνικήν Φυλήν, μετέβη εις τών Κυβερτην Νάων πληθαίνοντα αύθιραι άσφυκτως υπό τών πλήθους μεταξύ τών άρειών διακρινόντο για μέρικα άγγονα της ιταλικής χωροφυλίας ή έπειτα σκοπεύει να διαλύση τό πληθος ως φαίνεται κατή την μελετωμένη διαδήλωσιν π. ρετάρη πελοπηλεις ηκαράι νεφερούς πεζούς και έφιππους εις όλας τας έδους περί τού Ναού και τού Οικηματος της Μητροπόλεως.

Περικτωθείσης της Ακολουθίας της Β' Ανωστάσεως, ο Μητροπολίτης περιβέβλημένος την κυανέλευκεν στολήν, έξέρχεται της άρχιας Πύλης και έν μέση μυστηριώδους και εύγλωττου ταύτοχρόνως σιγής, του συγκινητιμένου και συγκοκτωμένου μετά δουκελίας πλήθους, άνέρχεται επί τού μητροπολιτικού βράνιου εκ τού ύψους τού όποιου ο Έρραρχης εύτος με τό πελιδνόν εκ συγκινήσεως πρόσωπέν του (τότε συνεχινείτο ή έρραχιντο τεύλαχιστον ότι συνεχινείτο από τά μεγάλα ένδικα ιδεώδη ο Άπόστο-

λος, ενώ τώρκα) και μέ την κυανέλευκεν στολήν του έρχιντο εις τούς δακρυόντας Έλληνες ως άγγελος κατέβας εκ τού ύψους κυανέυ έρρανεύ ίνα κατ' έντολήν του Μεγάλου της Ελλάδος Όσιου διεκνηνύση εις άπασαν

Αποψις του λημένος της Ρόδου.

την άνδρωπέτητ ποία συνιστάματα και ποιοι έδένουν την έλληνικήν του πεινιου ψυχήν. ήτις εν μέσω των φοβερώσεων πείσεων και συντριβών επερούγιζεν ένδυσωιδών, φερόμένη πάντοτε άκτα, σχέτως προς την ιδεώδη και πεθητην ένδικήν άποκατάστασιν. Όλιγη λεκτα παρήλθεν και ο Μητροπολίτης έν μέσω της γενικής συγκινήσεως άπευθύνει προς τά έγκωνίως άνήκοντες την στιγμήν ταύτην πνευματικά αύτου τήνικα τά έξής:

Άγαπητά τέκνα,

Κατά τό παρελθόν έτος και ρετίγιν ώρας κατά την στιγμήν ταύτην, ήχημν μεθ' ήμών τω έρραρχη Όσώ όπως πέμψη τήν κόσμω την ειρήνην και όπως άξιωώμεν κατά τό παρόν έτος τή συνορτάσμεν μετά των άλλων έλευθέρων αδελφών ήμών.

Ο καλός μας Θεός ήκουσε την εύχήν μας. Πολλοι αδελφοί μας έπιστρέφον, περιμένον δε μετ' ολίγον και τους άλλους.

Τό τηλεόλον έπαισε τους άποισίους του μικημούς έξεχώρησε δε την θέσιν του εις την γραφίδα.

Τά μάλλον έξέχοντα πνεύματα της άθρωπότητος κώνηνται σημερονπερί την πρασίην τράπεζαν και σισκέπτονται πώς να δημιουργήσωσι δια την άνθρωπότητα ειρήνην διοική, μέλον ήμερότερον, φιλανθρωπότερον.

Πρός τοιαύτας υπερόχους πολιτικός φυσιογνωμίας ή άνθρωπότης δεν έχει ή να άτενίξη μετά πλήρους έμπιστοσύνης και πεποιθήσεως.

Η φαινή διάδοσι του Αμερικανού Προέδρου διεχώσαν ήδη τας μεγάλας γραμμάς της ερήνης ταύτης.

Τί άλλο άνωροπόλησεν άπο πέντε αιώων ή Έλληνική Φυλή; Είμη την ένδικήν της άποκατάστασιν δια της συννώσεως των διαφόρων αύτης Τμημάτων εις έν όλον συμπαγές. Και όμως τέκνα μου ήγαπημένα, παρ' όλον τούτον τόνόμιον και ένισίον πόθον συμπάσης της

φυλής μας, εύρίσθαι Έλληνες λεγόμενοι, τών αριθμών 17, οίτινες έτέλμασαν τήν ηλαστογόρησιν, την έλπίσιν ταύτην του ορθόδου Έλληνικού λαού της ρόδου.

Δεν είχεν άκόμη τελειώσει τας τελευταίας του λέξεις ο Μητροπολίτης και τό πλήθος, εα συνκλονιζόμενον πλέον, έκστή εις υφαινωλικές έκδηλώσεις του μεγάλου Έλληνικού και συναισθηματος εις τούτον τον άσιν έν τέτορον της ώρας οι έταλοι έταλοι τού Ναού, της ένδικής ταύτης κινητοσύνης, εις διά μέσου λαοκρανών και τρικυμίας εύση τό αναπολείον εκ της καταστροφής Έλληνικόν Έθνος, να σείωνται από τους έκδηλωμένους Έλκινκντάτους πόρους του πληθους και να άντηκώσι τό υπό ανδρών, γυναικών και παιδιών, πολλάκις επαναλαμδανόμενοι:

- Είμεθα Έλληνες και θέλομεν την Μάνα μας.
- Ζήτω ή Ελλάς.
- Ζήτω ή Ένωσις.
- Ζήτω τό Έλληνικόν Έθνος.
- Ζήτω ο Έλκινκνός κλη.

Τι συνέβαινε κατά την ώραν έκείνην εντός τού Ναού της Μητροπόλεως είναι άδύνατον να περινοήται και εξιστορηθή. Είναι άνάγκη να τό φαντασθή και άσύναν εκ συγκινήσεως να άσχη την ψυχήν του να τό αισθανθή, διότι μόνον ή ψυχή μεταρροισιμένη είναι εις θέσιν να τό αισθανθή τό μέγεθος, τό ύψος και την δύναμιν τού πατριωτισμού και τού αισθηματος τού δούλου Έλκινκν, ότεν αύτος εύίσκη την ευκαιρίαν να έκδηλώση ειλικρινώς ταύτα.

Άκολουθός ο Μητροπολίτης έδωκεται εις την αύλην έν μέσω των διαρκών ζητωκραυγών τού πληθους, τό όποιον ακολουθεί τούτον έπιστρέφοντα εις την κατοικήν του.

Αυσταχώς όμως μόλις ο Μη-

«Δεν έχω κερμάν άμφιβολία, ότι θα κατεργάζομεν ΠΑΝΗΡΗ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΗΝ νέκην κατή των δουλάμενων τού εκου».

ΤΣΩΡΤΣΙΑ

των Όφικελευθέρων αύτών Κυριων. Τό πλήθος όμως άθουμένον προς τά όπισω υπό των ένέπλων καραθινοφόρων δεν διαταίει να ζητωκραυγάσιν έντόνως ύπέρ της έννώσεως μετά της Ελλάδος, άποδεικνύον τοιούτοτρόπως όποιον ήσαν οι ποιοι τού και κατά πρόσωπον άκόμη των Έταλων, οίτινες δια των ύπογραφών 17 δημάρχων της δωδεκανήσου πληθύναν ή εξαπατηθέντων ένόμισην ότι έδικαιούντο να ίσχυρίζωνται ότι οι Δωδεκανήσιοι παθούσι τόν ιταλικόν ζυγόν άντί της ένδικής των άποκατάσεως. Άλλ οι ζητωκραυγαι αύται έρεβζουσι περισσότερο τούς εύγενείς Έταλους, οίτινες επί κεφαλής έκοντες τόν λοχαγόν Άράταν τρέμουντα από αγανάκτησιν και μαγίαν προσπάθειαν να διαλύσωσι τά διαρκώς ζητωκραυγόντα πλήθη, τά όποια παρ' όλας τας άπειλάς και τας καταρώσεις βράδους άποσύρονται εις τά ίδια δι' άστροπών και άδών άπομεικνυμένων άναγορευέσιος έντελής της διεόδου δια της οδού Μητροπόλεως.

Τοιαύτη δε υπήρξεν ή μαγία τού λοχαγού κ. Άράτα, όστε δεν έδίστασε να ραπίρη σφοδρότατα έν παιδιον, τό όποιον ένωπιόν του έξητωκραύγαε και αυτό ύπέρ της μεγάλης του Μητρος Ελλάδος. Τό παιδιον όμως τούτο, μόλις άπεμκρύνθη ο λοχαγός κατή δύο τρία βήματα, προσκλήθη εις τινα τούκων της οδού, ήρξαε μετά πείσματος να κτυπά τόν γρόνθον της μιάς χειρός επί της παλάμης της άλλης και να φωνάζη ταύτο χρόνως: Ζήτω ή Ελλάς. Ζήτω ή Ένωσις.

Μετά την διάλυσιν τού πλήθους, έξηκολούθησε δι' άλλης της ήμέρας, αυστηρότερα ή περιφρουρήσεις της Συνοικίας Μητροπόλεως, έν ή μετά μεσημέριον εις νέας δεκαεπτάς της, δημοσθένης λοιζίδης όνομαζόμενος, τολμήσας να παρσπήρη εις τινα χωροφυλικά, ζυλοκοπούντα άντλήας έν μικράν πασίον, ότι δεν έπρεπε να δερη έν τόσοον μικρόν πασίον, ώδηγησιν εις την Διεύθυνσιν της Αστυνομίας, όπου εκρατήθη επί τέσσαρας ο λοκλίκους ώρας και όπόθεν άπελύθη, άφού προηγουμένως έξυλοκοπήθη τόσοον άπανθώπως και αγρώς, ώστε να έκπύνησι τά ούρα του, υπό τού ίδιου λοχαγού Άράτα, αυστηρόν εις αύτόν έν τέλει, ότι δεν έπρεπε να είπη τί περί τού ζυλοκοπήματος, εις τούς γονείς και σύγγενούς του.